

foranlediget ved hans pligtstridige Handling, saa at han bliver ansvarlig derfor, medmindre det godtgøres — nærmest fra hans Side — at Tabet i Virkeligheden ikke skyldes hans Forseelse, men vilde være indtraadt, selv om han havde handlet fuldstændig i Overensstemmelse med hvad der paalaa ham. Godtgøres dette, opløses det t. Eks. at den Storm, som har forvoldt Bestadigelsen, rasede til samme Tid ligesaa vel paa den Vej, som Skipperen burde have fulgt, som paa den, ad hvilken han urettelig sejlede, findes Skipperen ikke at burde være ansvarlig for en Skade, som maa antages ikke at være hidført ved hans Forseelse. — Man har derfor ikke kunnet anse det for rigtigt at gaa saa vidt som det særlige danske Sølovdraft fra 1882, der kun indrømmer Skipperen Frihed for Ansvar, naar Varer ere blevne ødelagte indvortes fra og det godtgøres, at Ødelæggelsen vilde være indtraadt, selv om han havde handlet pligtsmæssigt, men derimod ikke, hvor Tabet er en Følge af udvortes fra bevirket Bestadigelse, selv om det godtgøres, at denne ydre Bestadigelse ogsaa vilde have fundet Sted, naar Skipperen ikke havde overtraadt sine Pligter.

§§ 181—84 handle om Bodmerigældens Betaling og det Forbødmedes Frigørelse herved eller ved Deponering af Beløbet. — Er det vedtaget, hvor og hvornaar Bodmerigælden skal betales, blive Bestemmelserne herom naturligvis at følge, jfr. D. L.'s 4—5—1. For det Tilfælde, at særlig Vedtagelse herom ikke har fundet Sted, foreskriver § 181, 1ste Stykke, at Gælden skal betales paa det Sted, hvor Bodmerirejssen efter Kontrakten ender, og, hvis Rejsen sluttes inden Skibet er ankommet til Bestemmelsesstedet, fordi Skibet lider Havari eller Rejsens Fuldførelse hindres af Krig eller deslige eller fordi Rejsen af en eller anden Grund forandres, bestemmes det i Paragraffens 2det Stykke, at Betalingen skal erlægges paa det Sted, hvor Rejsen sluttes. Efter D. L.'s 4—5—1 skal Gælden betales saasnart Skibet ankommer til Betalingsstedet; dette kan vel ogsaa siges at gælde efter Lovforslagets § 181 — naar ikke andet er vedtaget — men i Betragtning af, at det ikke kan forlanges, at Skipperen skal have Pengene til rede straks ved Ankomsten, indrømmer den nævnte Paragraf ham dog en kort Frist, nemlig 8 Dage, eller rettere sagt Forsaldsdagen eller Forsaldstiden — hvilke Betegnelser bethyde det samme — bestemmes til Ugedagen efter Skibets Ankomst til Bestemmelsesstedet eller, hvis Rejsen sluttes forinden, efter Rejsens Afslutning, det vil sige efter at Skibet er ankommet til det

Sted, hvor Rejsen sluttes, og efter at det er afgjort, at Rejsen skal sluttes der. Forinden denne Forsaldsdag er kommen kan altsaa Betaling ikke forlanges, og Kreditor er navnlig ikke berettiget til at beregne sig Renter efter § 182 fra et Paaskrav før Forsaldsdagen. Paa den anden Side er Ugedagen efter Ankomsten osv. ogsaa at anse som Forsaldstid eller Forsaldsdag i den Forstand, at Kreditor kan forlange, at Skipperen skal oppebie den inden han betaler efter et enkelt Bodmeribrev-Eksemplar, se § 183 2det Stykke, eller skaffer sig fri Raadighed over de forbødmede Genstande ved at deponere Bodmerigældens Beløb, se § 184. Forjaaviddt dette sidste kunde synes uheldigt, eftersom Skipperen derved kan blive nødt til at blive liggende maasse i flere Dage for at vente paa Bodmeribrevets Fremkomst — hvorfor det danske Udkast fra 1882 indrømmede Skipperen Ret til at deponere Beløbet og derved vinde Ret til at raade over de forbødmede Genstande, naar Gælden ikke behørig kræves inden 24 Timer efter Skibets Ankomst til Betalingsstedet —, maa hertil bemærkes, at da der sædvanlig er udstedt flere Eksemplarer af Bodmeribrevet, som kunne være komne paa forskellige Hænder, er det formentlig nødvendigt at fastsætte en bestemt Forsaldsdag, ikke en Tid, inden hvilken Gælden skal betales. Anses nemlig hele Tiden indtil en saadan Frist's Udløb for ret Betalingsstid, synes Følgen deraf at maatte blive, at Skipperen maa være berettiget, ligesom han i mange Tilfælde i egen eller Skibets Interesse for en hurtig Afviklings Skyld vil føle sig opfordret, til at indfri det ham maasse ganske kort efter Ankomsten præsenterede Eksemplar af Bodmeribrevet; men herved ville Shaendehaverne af andre Eksemplarer, som paa Grund af fjernere Bopæl eller andre tilfældige Omstændigheder ikke saa hurtigt ere blevne bekendte med Skibets Ankomst eller som ikke have haft Lejlighed til at melde sig hos Skipperen, let kunne blive forurettede. Der maa derfor formentlig sættes en bestemt Forsaldsdag, hvorved der gives dem, der kunne gøre Krav paa Betaling, en Frist eller vis Tid til at melde sig; 8 Dage synes ikke at være for lang Tid og i hvert Fald vilde det næppe være i Skipperens Interesse, om Fristen blev sat kortere, naar dens Udløb, som det er Forudsætningen, tillige for ham bethyde, at Gælden er forfalden og kan kræves efter Bestemmelserne i § 182 og 185, og det, som det udtrykkelig tilføjes i § 181, „uden Løbedage“. — Naar Rejsen sluttes, inden Skibet ankommer til Bestemmelsesstedet, og Bodmerigælden derfor skal betales paa et andet Sted, end Kreditor